

ОТЧААНИЕ.

Отъ общества-та
 Ъдалеченъ,
 По Брежища-та
 Осамотенъ.
 Тѣкъ азъ отчаанъ
 На адобе-тѣ
 На плачове-тѣ
 щъ еждъ роеъ.
 Катъ странно птнче
 Въ пѣстыни пищъ,
 Твърдо момиче.
 Щъ да поищъ
 Отъ мой-тѣ съзъи
 Изборъ въ горы-тѣ
 Междъ травы-тѣ
 ще да прилѣи.

Тжги дѣшеви
 Въ плачь съ претваратъ
 Гори съ плачевный
 Гласъ отговаратъ.
 Охъ горестъ гледамъ
 Обѣта, и кратство;
 Я за богатство
 жалѣи-жъ роеъ.
 Листецъ откъснѣтъ
 Самъ отъ лилака
 И отъ Долнака
 Безъ милость пржнѣтъ.
 Сърдце любезно,
 Не ще да рачи
 Да ма оплачи
 да пожалѣи.

ЗАЧТО?

На далечъ въ странъ тѣкъ чѣждъ,
 Задъ калкани задъ гори,
 Заранъ рано ма разѣждатъ
 Златоогненни зори.

Весели-тѣ; но напрасно,
 Сърце тжжно и мзачи!
 Зальщѣва слънце ясно
 Въ быстры съзъи на очы,
 Что ли тжжно съзъи лѣи-жъ,
 Что ль въздишамъ ноць и день?
 За какво ли тжй милѣи-жъ